

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

VOL. III

Kentucky • Louisiana • Maine • Maryland
Massachusetts • Michigan • Minnesota • Mississippi

FERDINANDO FREGA

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. III

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 08

*Kentucky, Louisiana, Maine, Maryland, Massachusetts,
Michigan, Minnesota, Mississippi. Ang ikatlong bahagi ng
paglalakbay sa Amerika, mula sa lambak ng Ohio hanggang
sa delta.*

Kabanata Sero — pinagsasaluhang simula

*Ang pambungad na kabanatang ito ay pinagsasaluhan ng lahat
ng anim na tomo ng Women of the United States. Buo itong
inilalathala rito, at nakatiklop upang mabasa ang serye nang
sunud-sunod nang walang pag-uulit.*

KABANATA SERO

Dito, ang mundo ay hindi isang teritoryo: isa itong hangganan.
Ang North Pole ay hindi tumatanggap, hindi nagpapatawad,
walang iniwang puwang para sa pagkakamali. Naghahari ang puti
bilang isang ganap na nilalang, tahimik at walang alaala. Ang
temperatura ay hindi datos ng panahon: isa itong maninila.
Tumatagal nang ilang buwan ang gabi, dinudurog ang mga isip,
binabaluktot ang anyo ng mga tao, nilalamon ang kanilang loob.

Kakaunti, maliliit, at sarado ang mga komunidad. Ang mga Inuit,
Yupik, at mga mamamayan ng Arctic ay naninirahan kung saan
walang sinumang pipiling manatili. Dito, mahalaga ang bawat isa
sa kaligtasan ng pangkat. Kung hindi ka kapaki-pakinabang,
nagiging pabigat ka. At ang mga nagiging pabigat ay naglalaho sa

katahimikan, sa niyebe, sa lohika ng isang kapaligirang walang ibinibigay na palugit.

Ang mga base siyentipiko ay nagdaragdag ng isa pang uri ng lamig: ang lamig ng mga herarkiya. Dito, ang babae ay isang bihirang presensiya, isang anomalya na kailangang umangkop o sumuko.

Sa lugar na ito, walang konsepto ng “pagkawala.” Mayroon lamang puting bumubura sa lahat.

Mga babaeng Inuit at Yupik

Ang batang babae ng Arctic ay hindi inaalagaan nang may layaw: inihahanda siya. Maaga niyang natututuhang tiisin ang lamig, ang dilim, at ang gutom. Kailangan niyang maging kapaki-pakinabang sa angkan, dahil dito, ang pagkakakilanlan ay hindi personal. Ito ay may silbi. Pasan ng babae ang pamilya at ang komunidad: pagkain, apoy, mga anak, mga balat ng hayop, pag-aaruga. Walang nagsasalita tungkol sa mga karapatan. Walang nagsasalita tungkol sa kahinaan. May depresyon, ngunit wala itong pangalan. May karahasan, ngunit wala itong mga saksi.

Babae ng mga base siyentipiko

Edukada, may kakayahan, sanay sa disiplina. Dumarating siya bilang mananaliksik, tekniko, at doktor. Agad niyang natutuklasan na hindi kinikilala ng North Pole ang mga titulo. Dito, tibay lamang ng isip ang mahalaga. Pinangingibabawan siya ng mga herarkiyang panlalaki, at anumang tanda ng kahinaan ay binibigyang-kahulugan bilang kahinaan. Isa itong kapaligiran kung saan hindi sapat ang lakas: kailangan ang sukdulang pagpipigil sa sarili.

Babaeng Kanhuranin na “taga-labas”

Lumaki sa kalayaan, dumarating siya na naniniwalang kaya niyang lupigin ang lamig. Ngunit dinudurog siya ng lugar: pag-iisa, makikitid na espasyo, walang-katapusang katahimikan. Ang mga base ay hindi mga komunidad, mga makina ang mga ito. At ang isang babae, sa loob ng makinang dinisenyo ng mga lalaki, ay kailangang lumaban upang hindi maglaho.

Ang Paglalakbay sa Dulo ng Mundo

Ang kapitbahay ko, si Antonio, na kilala bilang Nino, ay ilang taon nang nagkukuwento tungkol sa North Cape, sa araw sa hatinggabi, sa mga buwang walang dilim. Isa itong pangarap na itinatago niya sa bulsa, gaya ng isang bagay na imposible. Isang umaga ng Mayo, pinindot ko ang doorbell niya at ito lamang ang sinabi ko: “Mag-impake ka. Babalik ako sa loob ng isang oras. Babalik tayo pagkaraan ng 30 araw.” Tumingin siya sa akin, nagulat, masaya. Ang asawa niya, nag-aalala, ay nagtanong kung ano ang balak namin. “Habulin ang isang pangarap,” sagot ko.

Sumakay kami sa kotse. Tinitingnan kami ng aming mga asawa na para bang baliw kami. Ngunit totoo ang biyaheng ito. Puno na ng tanong si Nino. “Saan tayo pupunta? Magkano ang dapat kong dalhing pera?” “Relaks ka lang,” sabi ko sa kanya. “Makararating tayo roon sa loob ng 54 na oras. 5,000 km lamang. Nasa bagong Range Rover tayo. Namnamin mo ang biyahe.”

Tuwing 300 km kailangan kong huminto: siya, na labindalawang taong mas matanda sa akin, ay may sariling ritmo. Ako, tubig at mga inumin; siya, kape at mga pangangailangan ng katawan. At habang palayo kami nang palayo, lalo siyang nagkukuwento tungkol sa kanyang buhay. Mga bagay na hindi ko sana nalaman kung hindi dahil sa walang-katapusang daang iyon.

Dalawang lalaking mag-isa sa kotse, laging nag-uusap tungkol sa mga babae. Ang asawa lamang niya ang nakilala niya. Natawa ako. Pinanatag ko siya: “Ganyan din kami.”

Tinanong niya ako kung paano ko napananatiling matino ang isip habang nagmamaneho nang 60 oras. Ikinuwento ko sa kanya ang Rusya, noong sa edad na 22 ay nagmaneho ako nang 51 oras upang makipagkita sa isang babaeng hindi ko pa kailanman nakikilala. “Ang mga distansiya ay hindi hangganan,” sabi ko sa kanya, “Mga dahilan lamang ang mga ito. Kailanman ay wala akong ganoon.”

Ang pagdating sa kaputian

Pumasok kami sa Norway. Isang hostel sa tabi ng daan. Doon namin iiwan ang kotse at magpapatuloy kami sakay ng sled.

Balot na balot ang gabay, hindi mabasa. Nang hubarin niya ang salamin, natuklasan kong babae pala siya. Isang babaeng Norwegian, tahimik, tuwiran, nagyeyelo. Si Nino sa gitna ng sled, siya sa harap, ako, na 190 cm, sa likod, sa pinakahuli.

Maliwanag pa ang araw. Ipinakikita ng relo ko ang oras, ngunit hindi nito sinasabi kung gabi ba o umaga. Iyon ang araw sa hatinggabi. Narating na namin ang North Cape.

Umiyak si Nino. Niyakap niya ako. Sinabi ko sa kanya, tumatawa, “Ingat... baka akalain ng mga tao na bakla tayo.” Nagtawanan kami, ngunit nasa dulo kami ng mundo.

Pagkatapos ay dumating ang hamog na nagyeyelo: -52°C .

Pagpasok sa tunay na Arctic

Dinala nila kami sa isang lalagyang metal upang magpalit ng damit. Napakabibigat na kasuotang may palaman, isinasara ng masalimuot na mga zipper.

Ako ang nagbayad sa gabay. Iniwan si Nino sa isang igloo kasama ang ilang lalaki; ako naman ay iniwan sa isa pa kasama ang isang pamilya: isang matandang lalaki, nasa pagitan ng 70 at 80, at tatlong babae na nasa pagitan ng 30 at 50.

Isa itong saradong mundo. Payak. Malupit.

Nasa isang tabi ang lalaki. Ang mga babae ang nagpapatakbo ng lahat. At ang banyo ay isang burol na limang metro ang layo sa igloo: nagyeyelo ang dumi bago pa sumayad sa lupa. Ang una kong ihi ay naging isang dilaw na bituin ng Arctic. Iyon ang Hilaga na bumabati sa akin.

Ang babaeng nasa katanghaliang-gulang, si Magi, ay nakapagsasalita ng kaunting Ingles. Ang iba ay mga kumpas, mga mata, mga kamay. Ang wika ng lamig.

Nang hindi ko matiyak kung paano gamitin ang kasuotan, siya, nang walang pag-iisip, ay humipo sa aking singit upang ipakita sa akin ang isang nakatagong zipper. Walang malisya, walang hiya: may silbi lamang. Kaligtasan.

Ang tatlong araw sa igloo

Nagdala sila ng pagkain. Tinapang isda, hilaw na isda, atay ng bakalaw, tiyan ng balyena. At mga bola ng pating. Walang mapagpipilian. Walang alternatibo. Iyon ang ibinibigay ng kalikasan.

Pagkatapos ay uminom ako: isang pulang likido. Akala ko alak. Iyon pala ay sinala, pinakuluan, at pinatamis na dugo ng balyena. Ininom ko ito. Binigyan ako nito ng lakas na hindi ko pa kailanman naramdaman. Isang sinaunang enerhiya. Akala ko cocaine. Hindi. Iyon ang Hilaga na pumapasok sa katawan.

Pinagmamasdan ako ng mga babae. Lumabas ang matanda upang mangaso. Nagpahinga ako at uminom ng dugo. Tatlong araw na walang telepono, internet, computer, walang Nino. Ako lamang at sila.

Walang gabi. Liwanag lamang, apoy, yelo, at hininga.

Humiga ang tatlong babae upang matulog. Naghanap ako ng puwesto. Itinaas ng pinakabata ang kanyang braso at sinenyasan akong lumapit. Napahalakhak sila. Hindi ko naintindihan. Sinabi nilang ako raw ang kanilang “Pasko.”

Isang paraan ng pagsasabing tinanggap na ako.

Sinubukan kong bigyan sila ng kaunting pera bilang pasasalamat. Tumanggi sila. Yakap lamang ang gusto nila. At ilang salita sa wikang Calabrian upang madama nilang mas malapit kami.

Doon ko naunawaan ang halaga ng tunay na mga regalo: iyong hindi nabibili at hindi naibebenta.

Ang pamamaalam ng gabay

Pagkaraan ng tatlong araw, dumating ang gabay. Isang oras siyang nakipag-usap sa tatlong babae. Nasa labas ako. Hindi ko naintindihan ang sinasabi nila. Hindi ko iyon negosyo. Iyon ang kanilang wika, ang kanilang mundo, ang kanilang batas.

Sa lalagyan, habang naghuhubad ako, pumasok ang gabay. Mausisa. Tuwiran. Taga-Hilaga. Niyakap niya ako nang mahigpit. Hinalikan niya ako. Kasimputi ng gatas ang kanyang balat. Kasing-asul ng langit ng Agosto ang kanyang mga mata.

Hiniling niyang isama ko siya palayo. Gagawin niya ang lahat upang makaalis sa mundong iyon.

Ngumiti ako nang may paggalang. Hindi ko kaya. Hindi ko dapat.

Isang pangako lamang ang iniwan ko sa kanya: “Kung may kailangan ka, sulatan mo ako. Tutulungan kita.” Tinanggihan pa niya ang pera. Isa siyang magandang babae, ngunit nag-iisa. Isang pag-iisang hindi nakikita mula sa malayo. Isang pag-iisang hindi pinatatawad ng lamig.

Ang pag-uwi

Sinundo namin si Nino. Tuwang-tuwa siya. Ayaw na niyang umuwi. Ngunit may usapan ako sa kanyang asawa.

Ikinuwento niya sa lahat ang kanyang tatlong araw. Nanahimik ako. Kailanman ay wala akong ibinahagi sa lalaki. Sa papel lamang.

At kaya, habang bumabalik si Nino sa kanyang mundo, papunta na ako sa iba. Ibang destinasyon. Ibang pagtatagpo.

Maligayang pagdating.

Epilogo

Hindi ka kinukuha ng Hilaga: binabago ka nito. At hindi ka na nito kailanman

ibinabalik nang buo. Pumupunta ang mga lalaki sa North Pole upang hanapin ang liwanag, ang katahimikan, ang mga larawan, ang mga pangarap. Nananatili ang mga babae upang mabuhay.

Ikinukuwento ng mga lalaki ang kanilang nakita. Inililihim ng mga babae ang kanilang naranasan.

Bumabalik ang mga lalaki. Nananatili ang mga babae. Nananatili sila sa lamig, sa mga bahay na yari sa niyebe, sa mga katahimikang walang nakaririnig. Nananatili sila upang alalayan ang mga komunidad na hindi nagdiriwang sa kanila. Nananatili sila upang

ipagtanggol ang mga bata, ang matatanda, ang mga dayuhan. Nananatili silang hindi nakikita.

Iisang alaala lamang ang dinala ko mula roon: isang maganda, napakagandang babae, ngunit nag-iisa. Hindi sa romantikong kahulugan. Sa kahulugang pantao. Sa kahulugang trahiko.

Pagninilay

Hindi pinapatay ng Hilaga ang katawan. Pinapatay nito ang presensiya. At ang natitira ay puti: isang lugar kung saan ang mga babae ay sabay na nabubuhay at naglalaho.

Ito ang dahilan kung bakit ako sumusulat. Dahil hindi ikinukuwento ng mga sukdulang lugar ang sarili nilang kuwento. At ang mga naglalakbay sa mga ito ay walang karapatang manahimik.

Hindi ako. Hindi ako. Ang lupang sinilangan ko ang nagsilang sa akin, at tinatanggap ako ng iba pang bahagi ng mundo hindi bilang panauhin, kundi bilang isa sa pamilya.

Mula sa ganap na kaputian ng Hilaga, bumaba ako sa ganap na kalituhan ng Estados Unidos.

ESTADOS UNIDOS NG AMERIKA

Ang Imposibleng Atas

Ang pagtatrabaho sa isang kompanyang Amerikano nang labingwalong taon ay nagbibigay sa iyo ng isang bagay na hindi kayang ibigay ng ibang kompanya sa mundo: isang kultura ng trabaho, mga pamamaraan, isang malinaw na misyon, at isang sistema ng mga pagpapahalaga na hindi teorya—pang-araw-araw na gawain ang mga ito. Hindi nila ipinaliliwanag sa iyo; itinatayo

nila ito para sa iyo. At ginagawa nila ito nang hindi humihingi ng pahintulot mo.

Nasa opisina ako sa New York nang alukin ako ng isang trabahong hindi ko kailanman inakala. Hindi promosyon. Hindi paglipat. Isang eksperimento.

Isang kumpidensiyal na programa, nilikha upang patunayan ang isang modelo ng ugnayang pantao sa loob ng Estados Unidos. Hindi sila pumili ng mga manager, sikologo, o tagapagsanay. Pumili sila ng mga taong may tiyak na uri ng karanasan sa totoong mundo. At lumabas ang pangalan ko—kahit labingwalong taon na akong nasa sales. Hindi ang posisyon ang tinitingnan nila: ang isip.

Simpleng ipaliwanag ang pagsubok at napakahirap tapusin:

bisitahin ang 50 estado ng Amerika sa loob ng isang taon, ako ang pipili ng mga lungsod at mananatili nang hindi bababa sa isang linggo sa bawat isa.

Ang huling dalawang linggo ay sapilitang bakasyon. Sila ang sasagot sa lahat ng gastos. Kailangan ko lamang mabuhay, magmasid, umunawa, at magsumite ng ulat tuwing Lunes. Isang salaysay na makatao, tuyo, tumpak.

Pinirmahan ko ang kontrata. Ipinaalam ko sa bahay. Wala silang itinanong. Ang gusto lamang nilang malaman ay kung dumating na ang buwanang padala. Haharap na ako sa isang taon sa Amerika. Sila, gaya ng dati, ay humaharap sa susunod na buwan.

Para makasiguro, direktang idineposito ang sahod ko sa aking bank account sa Italya. Magalang na paraan iyon ng pagsasabi sa akin: “Huwag kang gagawa ng kalokohan. Mabuhay ka sa kung anong mayroon ka. Tingnan natin kung sino ka talaga.”

Pagkaraan lamang ng labinlimang taon ako nagkaroon ng access sa aking orihinal na mga ulat, sa mga pagsusuri, at sa mga materyal na kanilang tinipon tungkol sa akin. Mula roon isinilang ang aklat na ito. Nakuha ko ang pahintulot na ilathala ito, sa isang kondisyon: huwag kailanman pangalanan ang kompanyang nag-utos nito.

Hindi na iyon mahalaga. Ang kuwentong ito ay hindi tungkol sa mga logo. Tungkol ito sa isang lalaki sa isang bansang imposibleng maunawaan maliban kung ikaw mismo ang makaranas nito.

Magsisimula ba ako sa pinakamalayong punto?

Ang lohikal na pasya ay magsimula sa mga gilid, hindi sa gitna. Sa dalawang simpleng dahilan:

1. Sariwa pa ako mula sa eksperimento: mataas na linaw ng isip, sukdulang atensiyon.
2. Kung magsisimula ako sa sukduhan, maitatama ko ang direksiyon at matatapos ko nang malinis ang paglalakbay.

Hindi ko kailangang magsimula sa Boston o Chicago. Kailangan kong magsimula sa isang hangganan. Mula sa isang lugar na Amerika lamang sa papel.

Pinili ko ang Juneau, ang kabisera ng Alaska. Hiwalay. Mararating lamang sakay ng bangka o eroplano. Isang lungsod na walang sinumang nagmamay-ari. Ang perpektong lugar para magsimula.

Sulitin ang mga Mapagkukunan

Bago umalis, ginawa ko ang pinakaiginagalang ng isang Amerikano: inayos ko ang sarili ko na parang propesyonal, hindi parang turista.

Tinawagan ko ang tatlo sa pinakasikat na airline, iyong may pinakamalalaking domestic network. Sa loob ng wala pang isang oras, bumili ako ng isang booklet ng limampung domestic flight na may 60% diskuwento.

Walang limitasyon sa oras. Walang limitasyon sa araw. Walang paghihigpit. Iisa lamang ang kondisyon: gamitin ang mga ito sa loob ng isang taon.

Ganoon din ang ginawa ko sa mga hotel chain, sa Uber Taxi, at sa mga kompanyang nagpapaupa ng kotse, at pagkatapos ay naghanda ako ng maayos na iskedyul ng mga yugto, ng mga paraan, ngunit hindi ng mga oras.

Handa na ako.

Iyon ang una kong tunay na tagumpay. Ang unang tanda na marunong akong kumilos. Ginagantimpalaan ng Amerika ang mga kumikilos, hindi ang mga naghihintay.

Nang makita ng kompanya ang transaksyon, ginawa nila ang laging ginagawa ng kulturang Amerikano: sinuri nila ang pagiging maaasahan.

Kaya ko bang pamahalaan ang isang taon ng tuloy-tuloy na paggalaw? Kaya ko bang harapin ang mga di-inaasahang pangyayari, ang mga distansiya, at ang mga emerhensiya? Kaya ko ba ang sarili ko?

Dahil dito, bago umalis, inayos ko ang isa pang mahalagang detalye:

tiniyak kong may buwanang credit limit ako na hindi bababa sa \$100,000 sa aking credit card.

Hindi ito para gastusin. Ito ay para patunayang kaya naming pamahalaan ang mga iyon. Ganito mag-isip ang mga Amerikano: kung wala kang awtonomiya, wala kang kalayaan. At kung wala kang kalayaan, hindi ka masusuri.

Mula sa sandaling iyon, hindi na atas ang programa. Isa na itong misyon.

AT NGAYON, TOTOONG MAGLALAKBAY NA TAYO

Bahagi ng Estados Unidos ang Alaska dahil lamang sa heograpiya. Ibang mundo ito.

Ito ang lugar kung saan naglalaho ang mga babae nang walang bakas. Kung saan hindi kailanman nakararating sa paroroonan ang isang reklamo. Kung saan ang mga lungsod ay mga sibilisadong isla lamang sa gitna ng isang mabangis na kontinente.

Ang Juneau ang una kong pagsubok: isang kabisera na walang daang nag-uugnay dito sa iba pang bahagi ng bansa. Isang piraso ng Amerika na hindi pakiramdam Amerika.

Dito ako nagsimulang umunawa ng isang bagay: ang paglalakbay ay hindi magiging heograpiko. Magiging pantao ito.

BLOKE 1 (Tomo I)

Alabama – Alaska – Arizona – Arkansas – California – Colorado – Connecticut – Delaware – Florida – Georgia

BLOKE 2 (Tomo II)

Hawaii – Idaho – Illinois – Indiana – Iowa – Kansas – Kentucky – Louisiana – Maine – Maryland

BLOKE 3 (Tomo III)

Massachusetts – Michigan – Minnesota – Mississippi – Missouri
– Montana – Nebraska – Nevada – New Hampshire – New Jersey
– New Mexico

BLOKE 4 (Tomo IV)

New York – Washington

BLOKE 5 (Tomo V)

North Carolina – North Dakota – Ohio – Oklahoma – Oregon –
Pennsylvania – Rhode Island – South Carolina

BLOKE 6 (Tomo VI)

South Dakota – Tennessee – Texas – Utah – Vermont – Virginia –
West Virginia – Wisconsin – Wyoming

KENTUCKY

Ang Kentucky ay isang estadong umiiral sa dalawang dimensiyon: sa ibabaw, ang mga minahan ng karbon, whiskey, mga kabayo, at luntiang burol; ang kailaliman naman ay binubuo ng sinaunang kahirapan, mga nakahiwalay na komunidad, mahigpit na relihiyon, at bihirang pagkakataon.

Isa itong lupaing hindi na rural, pero hindi pa moderno. Nakabitin. Mabagal. Pagod. At kapag nakabitin ang isang lupain, ang mga babae ang sumasalo rito.

Sa Kentucky, ang babae ay hindi naglalaho dahil sa isang pangyayari. Naglalaho siya dahil sa isang pamanang panlipunan na humingi sa kanya na isakripisyo ang sarili sa loob ng maraming henerasyon. Pamilya, mga anak, di-tiyak na trabaho, simbahan,

mga kapitbahay, mga problema ng ibang tao: lahat ay nasa kanilang mga balikat. Ang kanyang pagkawala ay hindi ingay. Ito ay bigat.

Ang Babae mula sa Dating mga Lugar ng Minahan – 41

taong gulang

Itinayo ng karbon ang Kentucky at sinira rin ito. Nagsasara ang mga minahan, nawawalan ng trabaho ang mga lalaki, lumalaki ang pagdepende sa mga kemikal, kumakalat ang kahirapan.

Ang mga babae rito ang sumasalo sa kinahinatnan. – mga asawang walang trabaho – mga anak na lumaki sa pagkabigo – napakababang sahod – mga overdose na tumatama sa mga kaibigan at kamag-anak – mga komunidad na ubos na ang pasensiya.

Nagtatrabaho sila sa mga tindahan, paaralan, mga nagbibigay ng serbisyo, at bilang mga katuwang na manggagawa. Ginagawa nila ang lahat ng hindi na ginagawa ng mga sirang sistemang pang-ekonomiya.

Ang kanyang pagkawala ay panlipunan: kung hindi siya babae, babagsak ang estado. Pero walang kumikilala sa kanya.

Ang Babae ng Derby at ng Pag-aalaga ng Kabayo – 36 taong gulang

Kilala ang Kentucky sa mga kabayo nito at sa Derby. Sa likod ng eleganteng larawang iyon ay may hukbo ng mga babaeng naglilinis ng kuwadra, humahawak ng mga hayop, pumapasok sa maagang shift, at nagtatrabaho para sa katawa-tawang sahod.

Nasa harap ang karangyaan. Nasa likod ang pawis.

Ang kanyang pagkawala ay pang-ekonomiya: kung wala siya, hindi gumagana ang industriya, pero nananatili siyang isang piyesang binabalewala ng publiko at ng mga pulitiko.

Ang Babaeng Nakakulong sa Relihiyon – 48 taong gulang.

Sa maraming county ng Kentucky, mas may kapangyarihan ang simbahan kaysa sa estado.

Ang babae ay kailangang maging: – isang ina – isang asawa – isang huwarang moral – isang kagalang-galang na presensiya – masunurin sa komunidad.

Hindi siya makalalabas sa kanyang papel. Hindi niya mababago ang sarili. Hindi siya makapagpapahayag ng duda o kahinaan.

Ang kanyang pagkawala ay pangkultura: hindi siya pag-aari ng sarili. Pag-aari siya ng relihiyosong salaysay ng lugar.

Ang Babae ng Pinakamababang Trabaho – 29 taong gulang

Nabubuhay ang Kentucky sa mababang-sahod na trabaho. At ang mga trabahong iyon ay pawang sa mga babae.

Mga kahera, serbidora, tagalinis ng sahig, manggagawa sa mga bahay-alagaan, katuwang sa paaralan. Mga buhay na inuubos ng di-tiyak na shift, mahal na gasolina, mga anak na palalakihin, at walang anumang pag-asa.

Ang kanyang pagkawala ay pang-ekonomiya at pangkaisipan: wala siyang nakikitang labasan at walang nag-aalok nito sa kanya.

Epilogo – Kentucky

Ang Kentucky ay isang mosaic ng tradisyon, kahirapan, relihiyon, at hirap. Ang mga babae ang gulugod nito. At dahil mismo rito, nagiging hindi sila nakikita.

Ang pagkawala rito ay isang sama-samang ugali. Isang paraan ng pamumuhay. Isang maling normalidad na hindi kailanman kinukuwestiyon.

Pagninilay – Kentucky

Bawat estado ay nagpapakita ng ibang mukha ng pagkawala. Ipinapakita ng Kentucky ang mukhang isinilang mula sa pagbagsak ng ekonomiya at sa tradisyong kumakapit sa nakaraan.

Dito, pasan ng babae ang lahat ng nawala sa mga lalaki, lahat ng ipinapataw ng relihiyon, lahat ng pinatatatag ng kahirapan.

Siya ang matibay na kawing, pero itinuturing na mahinang kawing.

At iyon mismo ang dahilan kung bakit kailangan ang estadong ito sa tomo: para ipakita kung ano ang nangyayari kapag iniinwan ng isang lipunan ang lahat sa balikat ng mga babae at saka umaasta na para bang normal iyon.

LOUISIANA

Ang Louisiana ay isang estado ng mababangis na kaibahan. Ito ay kultura, musika, kasaysayan, lutuin, espiritwalidad, at pagkakakilanlan. Pero ito rin ay kahirapan, kawalang-katatagan, adiksiyon, di-pagkakapantay-pantay ng lahi, mapangwasak na mga bagyo, magulong pulitika, at marupok na sistemang panlipunan.

Isa itong lugar kung saan magkasamang nabubuhay ang kagandahan at kapangitan, walang balanse. Lahat dito ay may dalawang mukha: ang New Orleans ay pagdiriwang at trauma, ang Baton Rouge ay pulitika at paghina, at ang mga rural na parokya ay komunidad at pag-iisa.

Ang babae sa Louisiana ay hindi naglalaho nang nagkataon lamang. Naglalaho siya dahil siya lamang ang matatag na pigura sa isang lupaing walang katatagan. At inuubos siya ng katatagang ito.

Ang kanyang pagkawala ay bunga ng tatlong mabibigat na salik: – malalim na nakaugat na kahirapan

– paulit-ulit na mga sakuna sa kapaligiran

– malupit na patriyarkiyang pangkultura.

Dito, pinamamahalaan ng mga babae ang mga pamilya, ang mga kapitbahayan, ang buong mga komunidad. At habang lumilitaw ang lahat ng iba, siya ay unti-unting kumukupas.

Ang Babae mula sa New Orleans – 35 taong gulang

Ang New Orleans ay musika, pagdiriwang, kaguluhan, at kasaysayan. Pero isa rin ito sa pinakamasalimuot at pinakamahirap na lungsod sa bansa.

Ang babaeng nagtatrabaho rito ay nabubuhay sa tatlong larangan nang sabay-sabay: – mapagsamantalang turismo – karahasan sa lungsod – di-matatag na ekonomiya

Nagtatrabaho sa: – mga bar – mga hotel – mga restawran – mga tour ng turista – pampublikong serbisyo – live na musika – buhay-gabi

Sapilitang ngiti. Mababang sahod. Mataas na upa. Mabibigat na kostumer. Nakapapagod na oras.

Ang kanyang pagkawala ay moral: ginagamit ng lungsod ang kanyang lakas at ibinabalik siyang ubos na.

Gusto ng lahat ang “mahika” ng New Orleans. Walang nagbabayad sa mga lumilikha nito.

Ang Babaeng African American ng mga Mahihirap na Parokya –

42 taong gulang Sa labas ng New Orleans ay naroon ang rural at naghihirap na Louisiana. Maliliit na bahay, mahihinang paaralan, kakaunting serbisyo, at katawa-tawang sahod. Ang babaeng African American dito ay gumaganap ng tatlong papel nang sabay-sabay: – manggagawa – ina – haliging panlipunan ng komunidad.

Nagtatrabaho siya saanman niya kaya: – mga bahay-alagaan – mga convenience store – mga kusina ng fast food – paglilinis – di-pormal na pag-aaruga.

Kung wala siya, hindi gumagana ang komunidad. Gayunman, nabubuhay siya sa mababang sahod, talamak na stress, kakaunting pangangalagang pangkalusugan, at palagiang presensiya ng karahasan sa tahanan.

Ang kanyang pagkawala ay makasaysayan: nagmumula ito sa parehong istrukturang sa loob ng maraming henerasyon ay laging naglagay sa kanya sa pinakaibaba ng hagdang panlipunan.

Ang Babaeng Nakaliligtas sa mga Bagyo – 39 taong

gulang

Sa Louisiana, walang bagay na tinatawag na “matatag” na buhay. Binabago ng mga bagyo ang lahat: mga bahay na nawasak, mga trabahong nawala, mga pamilyang nagkahiwa-hiwalay, mga alaalang naglaho.

Ang babae ang siyang: – naglilikas sa mga anak – nag-iingat sa mga dokumento – naglilinis ng bahay na pinasok ng tubig – nagsisimula mula sa wala – humaharap sa mga insurance policy na nagbabayad nang huli o hindi kailanman – nagpapanatiling kalmado ang pamilya habang sa loob niya ay gumuguhong siya.

Para sa mga lalaki, pisikal ang muling pagtatayo. Para sa mga babae, sikolohikal ito. Taon-taon.

Ang kanyang pagkawala ay pangkapaligiran: bawat bagyo ay kumukuha ng isang piraso ng kanyang lakas, hanggang halos wala nang natitira. Walang nagbabayad sa kanya para rito.

Ang Babae ng Mabibigat na Tradisyon – 51 taong gulang

Nabubuhay ang Louisiana sa matitibay, malalim na nakaugat, halos sagradong mga tradisyon.

Ang babae ay kailangang maging: – ang perpektong ina – isang pigura sa tahanan – isang batong-panulok ng malawak na angkan – isang presensiya sa simbahan – tagapag-alaga ng matatanda – gabay ng maliliit – ang istrukturang sumusuporta sa lahat.

Isa itong sinaunang papel, hindi kailanman binago.

Hindi niya matatanggi ang mga hiling ng pamilya. Hindi siya makasasagot. Hindi siya makapagsasabi ng “hindi.” Hindi niya maiisip ang sarili nang hindi nakararamdam ng pagkakasala.

Ang kanyang pagkawala ay pangkultura at pandamdamin: abalang-abala siya sa pagsuporta sa lahat kaya naglalaho siya sa sarili niya.

Epilogo – Louisiana

Ang Louisiana ay isang timpla ng kagandahan at mga sugat na hindi naghihilom. At sa gitna ng karaniwang kaguluhang ito, pinagbubuklod ng mga babae ang lahat: pamilya, trabaho, komunidad, tradisyon, emosyonal na kaligtasan.

Ang kanilang pagkawala ay isang kabalintunaan: habang mas marami silang ginagawa, lalo silang hindi nakikita.

Hindi binubura ng Louisiana ang mga babae sa iisang puwersa. Binubura niya sila sa pamamagitan ng sanlibong maliliit at pang-araw-araw na puwersa: kahirapan, mga bagyo, turismo, kasaysayan ng lahi, mga papel sa pamilya, kawalan ng suporta.

Isa itong mabagal, malalim, tahimik na pagbura.

Pagninilay – Louisiana

Bawat estado ay nagpapakita ng ibang anyo ng pagkawala. Ipinapakita ng Louisiana ang anyong dulot ng: – mga sakuna ng kalikasan – mga sakunang panlipunan – mga sakuna sa pamilya.

Ito ang Estado kung saan nabubuhay ang babae para sa lahat, pero walang nabubuhay para sa kanya.

Ito ang estado kung saan ang trauma ay nagiging rutina at ang rutina ay nagiging pagkakakilanlan.

Ipinapakita ng Louisiana na ang pagkawala ng mga babae ay hindi lamang kahirapan o kawalan ng mga karapatan. Isa rin itong pagod na napakalalim kaya wala nang nakapapansin dito.

At iyon ang dahilan kung bakit mahalaga ang kabanatang ito: para alalahanin na sa likod ng bawat postcard ng New Orleans, may isang babaeng may pasan na hindi nakikita ng mundo.

MAINE

Ang Maine ay isa sa pinakamaganda at pinakamagaspang na estado sa Amerika. Walang katapusang kagubatan, malalamig na baybayin, mga parola, mga nayon ng mangingisda, at napakalawak na katahimikan. Romantikong lupain lamang ito para sa mga bumibisita. Para sa mga nakatira roon, purong pag-iisa ito.

Kalat-kalat ang populasyon, malalayo ang mga distansiya, ilang buwan ang taglamig, kakaunti ang pagkakataon. Hindi ka sinasalakay ng Maine: inuubos ka nito.

Naglalaho rito ang mga babae sa tatlong dahilan: – pag-iisang heograpiko – di-matatag na pana-panahong trabaho – maliliit na komunidad na sumasakal sa pagbabago. Isa itong estado kung saan nangingibabaw ang kalikasan at umaangkop ang tao. Palagi. Nang labis.

Ang babae ng Maine ay hindi bumabagsak dahil sa isang dagok. Bumabagsak siya dahil sa pag-uulit.

Ang Babae ng mga Nayon ng Mangingisda – 39 taong gulang

Nabubuhay ang baybayin ng Maine sa pangngisda: lobster, bakalaw, maiikling panahon, at mabigat na trabaho.

Pinamamahalaan ng babae rito ang lahat ng hindi ginagawa ng bangka: – pag-uugnay – mga lambat na aayusin – pagbebenta – pagtutuos ng pamilya – pamilya – tahanan – biglaang emerhensiya.

Maganda ang dagat mula sa malayo. Sa malapitan, isa itong amo na walang patawad.

Ang kanyang pagkawala ay pang-ekonomiya at pisikal: nabubuhay siya sa isang sektor kung saan ang kita ay nakasalalay sa panahon, sa season, at sa suwerte. At kapag natapos ang season, natatapos din ang seguridad.

Ang Babaeng Nabubuhay sa Mahabang Taglamig – 52

taong gulang

Ang Maine sa taglamig ay isang pader: niyebe, hamog na nagyeyelo, dilim, walang katapusang katahimikan.

Sa looban—Millinocket, Greenville, ang Lake District—hinaharap ng mga babae ang: – mga buwang walang tunay na ugnayang panlipunan— mapanganib na mga daan— mga nakahiwalay na bahay— kakaunting pangangalagang pangkalusugan— laganap na pana-panahong depresyon— layo sa mga pangunahing serbisyo

Kung may sakit siya, naghihintay siya. Kung kailangan niya ng doktor, nagmamaneho siya nang ilang oras. Kung gumuho siya sa damdamin, walang nakakakita sa kanya. Ang kanyang pagkawala ay heograpiko: naglalaho siya dahil malayo siya sa lahat.

Ang Babae ng Pana-panahong Trabaho – 28 taong gulang

Sa tag-araw, sumasabog ang Maine: turismo, B&B, mga restawran, mga cruise.

Walang pagod na nagtatrabaho ang babae rito: – naglilingkod – naglilinis – nagluluto – tumatanggap ng bisita – namamahala – nag-aayos.

Mabigat, mababa ang bayad, at di-matatag na trabaho ito. Tumatagal nang tatlong buwan, pagkatapos ay wala na.

Mula sa matitinding oras ay napupunta siya sa mga linggong walang laman. Mula sa perang mabilis na pumapasok ay napupunta sa mga buwan ng pagtitiis.

Ang kanyang pagkawala ay pang-ekonomiya: lagi siyang nabubuhay sa pagitan ng dalawang season pero hindi kabilang sa alinman.

Ang Babae ng Maliliit na Komunidad – 46 taong gulang

Ang maliliit na bayan sa Maine ay mga saradong komunidad: alam ng lahat ang lahat tungkol sa lahat, at walang sinumang talagang nagbabago.

Ang babae rito ay kailangang maging tuwiran: – ina – matatag na manggagawa – maaasahang presensiya – “mabuting tao” ayon sa mga lokal na panuntunan.

Hindi niya mababago ang sarili. Hindi siya madaling makapagpapalit ng trabaho. Hindi siya makaaalis sa komunidad nang hindi hinuhusgahan.

Ang kanyang pagkawala ay pangkultura: mas pag-aari siya ng teritoryo kaysa ng sarili. Bihag siya hindi ng kasamaan, kundi ng nakagawian.

Epilogo – Maine

Ang Maine ay isang estadong nagmamasid sa iyo nang tahimik. At ang katahimikan, kapag labis na, ay nagiging pabigat.

Naglalaho rito ang mga babae sa mga distansiya, sa mga season, sa paulit-ulit na papel, sa di-tiyak na trabaho, sa mga saradong nayon, sa mahahabang taglamig.

Hindi halata ang pagkawala. Nasa ilalim ito ng balat. Pang-araw-araw itong nangyayari.

Hindi nananakit ang Maine. Hinahayaan ka lang nitong mawala.

Pagninilay – Maine

Bawat estado ay naglalantad ng isang anyo ng pagkawala. Inilalantad ng Maine ang anyong isinilang mula sa heograpiya:

Habang mas maganda ang teritoryo, mas mahirap ito para sa mga nakatira roon.

Dito, ang babae ay hindi binubura ng hidwaan, kundi ng katahimikan. Ng pag-uulit. Ng distansiya. Ng lamig na hindi kailanman lumilipas. Ng buhay na lumiliit.

Isang bagay ang itinuturo ng Maine: ang pagkawala ng babae ay maaari ring maging isang tanawin. Isang mapa. Isang season na hindi kailanman natatapos.

At iyon ang dahilan kung bakit kailangan ang kabanatang ito: dahil ang Amerika ay hindi lamang karahasan o kaguluhan. Isa rin itong katahimikang umuubos.

MARYLAND

Ang Maryland ay isang mapanlinlang na estado. Maliit, nakaharap sa Atlantiko, malapit sa Washington. Elegante sa ibabaw, masalimuot sa loob.

Isa itong teritoryong hati sa dalawa: – mayayaman, edukado, protektado, maaayos na suburb – mahihirap at naghihirap na lungsod, minarkahan ng krimen at pagpapabaya.

Isa ito sa mga estadong may pinakamataas na karaniwang kita sa Amerika at kasabay nito ay isa sa may pinakahalatang di-pagkakapantay-pantay.

Ang mga babae rito ay hindi naglalaho dahil sa iisang dahilan. Naglalaho sila dahil sa napakaraming mundong kailangan nilang pakibagayan: metropolis, suburb, pulitika, pangangalagang pangkalusugan, kahirapan sa lungsod, mga pagkakakilanlang panlahi.

Maraming anyo ang pagkawala ng mga babae sa Maryland.

Nag-iiba ito depende sa zip code.

Ang Babae ng Baltimore – 34 taong gulang

Ang Baltimore ay isa sa pinakamasalimuot na lungsod sa Estados Unidos: nakabaong kahirapan, mataas na krimen, pag-iisang panlipunan, labis na pinapasan na mga serbisyo, at mga paaralang nanganganib.

Dito, pinagbubuklod ng mga babae ang lahat: – mga anak – di-tiyak na trabaho – mapanganib na mga kapitbahayan – napakamahal na halaga ng pamumuhay – mabagal na transportasyon – kawalan ng tunay na proteksiyon.

Nagtatrabaho siya saanman niya kaya: mga supermarket, klinika, mga sentro ng tulong, mga fast-food na restawran, mga bahay-alagaan, paglilinis. Ang kanyang pagkawala ay pang-lungsod:

nagsasalita ang lungsod tungkol sa “muling pagpapaunlad” pero hindi kailanman nagsisimula sa kanyang buhay.

Nakikita siya ng sistema kapag nagsisilbi lamang siyang lakas-paggawa. Naglalahi siya kapag ang usapan ay ang pagkilala sa kanyang mga karapatan.

Ang Babae mula sa Mayayamang Suburb – 42 taong gulang

Perpekto ang mayamang bahagi ng Maryland: mga bahay na parang sa pelikula, matataas na kita, mga elite na paaralan, ambisyosong karera, maaayos na pamilya.

Ang babae rito ay naglalahi sa ibang dahilan: ang presyon ng pagiging perpekto.

Isa itong mapagkumpitensiyang kapaligiran kung saan ang papel ng babae ay kailangang walang kapintasan: – kabuuang pamamahala ng pamilya – mataas na imaheng panlipunan – perpektong mga anak – sapilitang pagboboluntaryo – kasabay na trabaho o karerang hindi kailanman dapat “matabunan” ang kapareha.

Nabubuhay siya sa isang kontekstong gusto siyang laging naroon, nang hindi kailanman sumusuko, nang hindi kailanman nagpapakita ng pagod.

Ang kanyang pagkawala ay usapin ng pagkakakilanlan: itinuturing siya ng komunidad na isang papel, hindi isang tao.

Ang Babaeng African American ng Central

Corridor – 45 taong gulang Ang Maryland ay may isa sa pinakamalaki at pinakamaimpluwensiyang komunidad ng African American sa Estados Unidos.

Ang mga babae rito ay puwersang nagpapatakbo ng lipunan: – nagtatrabaho sila sa pangangalagang pangkalusugan – nagtatrabaho sila sa mga paaralan – pinamamahalaan nila ang mga opisina at ang pampublikong administrasyon – pinagbubuklod nila ang malalaking pamilya – sinusupportahan nila ang buong mga komunidad. Pero nabubuhay siya sa dobleng pasanin: ng lahi at ng kasarian.

Ginagawa niya ang lahat. Pasan niya ang lahat. Lumilitaw siya kahit saan. Pero bihira siyang pakinggan.

Ang kanyang pagkawala ay pampulitika: sinusupportahan niya ang Estado nang hindi nakaupo sa mga mesa kung saan ginagawa ang mga desisyon.

Ang Babaeng Nagtatrabaho sa Pangangalagang Pangkalusugan – 37 taong gulang

Ang Maryland ay isa sa mga estadong may pinakamaraming babaeng manggagawang pangkalusugan, dahil sa lapit nito sa Washington at sa malalaking ospital nito sa rehiyon.

Ang mga babae rito ay nabubuhay sa loob ng isang sistemang hindi tumitigil sa paghingi: – walang katapusang shift – siksik na mga ward – paulit-ulit na emerhensiya – napakataas na pananagutan – kakaunting proteksiyong sikolohikal – sahod na hindi tumutumbas sa bigat sa damdamin.

Siya ang gumagamot sa lahat: sa matatanda, sa mga bata, sa may malalang sakit, sa mga emerhensiya sa lungsod, sa mga sakuna sa kapaligiran.

Ang kanyang pagkawala ay pang-operasyon: mahalaga siya, pero napakagaan ng timbang ng kanyang tinig sa mga desisyong pangkalusugan.

Epilogo – Maryland

Ang Maryland ay isang estadong itinayo sa matitinding kaibahan: sukdulang yaman at sukdulang kahirapan, makapangyarihang pulitika at mga pinabayaang kapitbahayan, makikinang na karera at pinakamababang trabaho. Nararanasan ng mga babae rito ang lahat ng kontradiksiyong ito nang sabay-sabay. Bawat lugar ng Maryland ay may ibang anyo ng pagbura: pang-lungsod, panlipunan, ng pagkakakilanlan, panlahi, at pangkalusugan.

Ang kanilang pagkawala ay isang sama-samang resulta: gumagana ang Estado dahil nananatili silang matatag.

At iyon mismo ang dahilan kung bakit hindi sila nakikita.

Pagninilay – Maryland

Bawat estado ay naglalantad ng masalimuot na salaysay ng pagkawala ng mga babae. Inilalantad ng Maryland ang pinakamasalimuot: umiiral ang mga babae sa bawat antas ng lipunan pero binabalewala mismo kung saan nabubuo ang sistema.

Dito, ang mga babae ay: – ang gulugod ng mayayamang suburb– ang makina ng mga komunidad ng itim– ang tagapagbigay ng pangangalagang pangkalusugan– ang kaligtasan ng mahihirap na kapitbahayan.

Gayunman, hindi siya kinikilala bilang puwersang pampulitika, hindi siya inilalagay sa gitna ng mga estratehiya, hindi siya pinoprotektahan.

Sa Maryland, ang pagkawala ay hindi kahirapan o pag-iisa. Ito ay kawalan ng proporsiyon: mas marami ang ibinibigay ng mga babae kaysa sa ibinabalik ng estado.

At iyon ang dahilan kung bakit may lugar siya rito sa tomo.

MASSACHUSETTS

Ang Massachusetts ay isa sa pinakamatatalinong estado sa Amerika. Mga elite na unibersidad, mga ospital na pandaigdigang antas, mga sentro ng pananaliksik, teknolohiya, at inobasyon. Mula sa labas, mukha itong isa sa pinakamaunlad at pinaka-“tamang” lugar sa bansa: mataas na edukasyon, matataas na kita, modernong mga patakaran, at kumpletong serbisyo.

Pero mas masalimuot ang katotohanan.

Ang Massachusetts ay isang teritoryong may dalawang bilis: – ang mga kabilang sa mga sirkulo ng kaalaman – ang mga nananatili sa labas ng mga pintong iyon.

Isa itong estadong nagsasalita tungkol sa pag-unlad, pero nabubuhay sa ilalim ng napakalaking presyong pangkultura. At dahan-dahang dinudurog ng presyong iyon ang presensiya ng mga babae.

Ang mga babae rito ay hindi naglalaho dahil sa kakulangan ng kung ano ang mayroon sila. Naglalaho sila dahil sa labis na inaasahan: karera, pamilya, matatayog na pamantayan, tuloy-tuloy na pagganap, perpektong mga modelong panlipunan.

Ang pagkawala ng mga babae sa Massachusetts ay moderno, may kultura, pino—at mapangwasak.

Babae ng Elite na Unibersidad – 33 taong gulang

Ang Massachusetts ang akademikong puso ng planeta. Sa loob ng mga kampus na iyon pinagpapasyahan ang kinabukasan ng kaalaman.

Pumapasok ang babaeng mananaliksik na may napakataas na kakayahan, pero nahaharap siya sa isang sistemang humihingi ng:

– maglathala nang walang tigil – makipagkumpitensiya sa mga protektadong kasamahan – magdaos ng mga kumperensiya, seminar, malalaking kaganapan – panatilihin ang laging makinang na imahe – isuko ang pribadong buhay mo nang ilang taon

Mukhang progresibo ang konteksto, pero nananatiling panlalaki ang mga posisyon ng kapangyarihan. Ang mga mananaliksik ay humihinga ng hangin ng kahusayan... at ng pagkaupos.

Ang kanyang pagkawala ay pang-institusyon: lumilikha siya ng kaalaman, pero bihirang mag-utos.

Ang Babaeng Migrante sa Paglilinis at Catering – 29 taong gulang

Sa labas ng mga kampus nito na parang larawan sa postcard, nabubuhay ang Massachusetts sa paggawa ng mga migrante: mga Latina, Haitian, Brazilian, Cape Verdean, Aprikano.

Sila ang mga: – naglilinis ng mga opisina ng elite – nagluluto sa mga restawran ng unibersidad – nagshi-shift sa mga hotel – nagpapatakbo ng mga kusina ng mga restawran sa Boston – nag-aalaga sa matatanda – nag-aalaga sa mga anak ng ibang tao.

Mabibigat na buhay, mababang kita, napakataas na upa.

Ang kanyang pagkawala ay pang-ekonomiya at pampolitika: pinananatili niyang nakalutang ang pinakaedukadong lungsod sa Amerika nang hindi kinikilala ng sinuman.

Ang Babae ng mga Klinika at Ospital – 41 taong gulang

Ang Massachusetts ang sentro ng makabagong pangangalagang pangkalusugan. Sa likod ng malalaking pangalan ay may libu-libong babae: mga nars, teknisyan, tauhan ng ward, katuwang, at tauhang tagasuporta.

Imposibleng shift. Palagiang stress. Napakalaking pananagutan. Mahihirap na pasyente. Napakataas na halaga ng pamumuhay. Kakaunting pahinga.

Ang kanyang pagkawala ay pang-operasyon: siya ang makina ng pinakamahusay na pangangalagang pangkalusugan sa Amerika, pero hindi siya nakikita ng sistema bilang tao: bilang tungkulin lamang.

Ang Babae mula sa Mahihirap na Kapitbahayan – 35 taong gulang

Lampas sa mayayamang kampus at suburb, ang Massachusetts ay may tunay at malupit na kahirapan na hindi nakikita ng media.

Hinaharap ng babaeng nakatira rito ang: – upang hindi kayang bayaran – marupok na mga paaralan – laganap na karahasan – kulang na serbisyo – di-tiyak na transportasyon – mababang-sahod na trabaho – istruktural na diskriminasyon ng lahi.

Siya ay isang pang-araw-araw na nakaliligtas.

Ang kanyang pagkawala ay pang-lungsod: hindi siya umaangkop sa “perpektong” salaysay ng Massachusetts, kaya binabalewala siya ng sistema.

Epilogo – Massachusetts

Ang estadong ito ay isang halatang kabalintunaan: habang mas may kultura ito, lalo nitong inaasahan na pamamahalaan ng mga babae ang lahat.

Ang pagkawala rito ay hindi kamangmangan. Ito ay labis na kahusayan. Ito ang paniniwalang, sa isang maunlad na teritoryo, “magiging maayos ang lahat.”

Hindi maayos ang lahat.

Pasan ng mga babae ang napakalaki at di-nakikitang mga pasanin: pang-akademiko, pangkalusugan, pampamilya, pang-ekonomiya.

Gumagana ang Massachusetts dahil nagtatrabaho sila. At iyon mismo ang dahilan kung bakit sila naglalaho.

Pagninilay – Massachusetts

Bawat estado ay naglalantad ng ibang sugat. Inilalantad ng Massachusetts ang sugat na nakatago sa ilalim ng kultura nito.

Dito, ang mga babae ay hindi binubura dahil kulang sila sa pagkakataon. Binubura sila dahil napakarami nila nito, at walang nagpoprotekta sa kanila habang hinaharap nila ang mga ito.

Isa itong modernong pagbura: hindi marahas, hindi maingay, hindi halata. Pero kabuuan.

At ito ang dahilan kung bakit kailangang kabanata ang Massachusetts: para alalahanin na hindi sapat ang pag-unlad kung hindi nito tunay na pinalalaya ang mga sumusuporta rito.

MICHIGAN

Ang Michigan ang kalansay ng industriyal na Amerika. Ang estadong lumikha ng sasakyan, na nagtayo ng mismong ideya ng uring manggagawang Amerikano—at nakitang gumuho ang lahat ng iyon. Mga pabrikang sarado, mga lungsod na naubusan ng tao, mga pinabayaang kapitbahayan, kontaminadong tubig, mga adiksiyon, lumang imprastruktura, lumiit na sahod.

Isa itong estadong nakaranas ng pag-angat, paghina, at pagbangon. At sa lahat ng iyon, tiniis ng mga babae ang hindi na kayang pasanin ng mga lalaki.

Hindi binubura ng Michigan ang mga babae nang minsanan. Inuubos sila nito, araw-araw, sa pamamagitan ng tatlong puwersa: – gumuguhong industriya – nauubusang mga lungsod – mga problemang pangkapaligiran na lumalason sa lahat. Ang pagkawala ng mga babae rito ay bunga ng isang sirang ekonomiyang patuloy na humihingi habang halos walang ibinibigay.

Ang Babae ng Detroit – 38 taong gulang

Ang Detroit ang pandaigdigang simbolo ng pagbagsak ng industriya. Mga kapitbahayang walang tao, mga pinabayaang bahay, marupok na serbisyo, mga paaralang kulang sa pondo, at makasaysayang kahirapan.

Ang mga babae rito ay nabubuhay sa: – di-tiyak na trabaho – di-maaasahang transportasyon – laganap na karahasan – napakamahal na gastusin – kawalan ng matibay na network panlipunan – kabuuang pananagutan sa pamilya.

Nagtatrabaho siya saanman siya makahanap: mga supermarket, klinika, call center, restawran, lokal na kooperatiba.

Ang kanyang pagkawala ay pang-lungsod: isang lungsod na kilala sa buong mundo, pero hindi tumitingin sa mga nagpapanatili ritong nakatayo.

Ipinagdiriwang ng Detroit ang kasaysayan nitong industriyal. Hindi nito ipinagdiriwang ang mga babaeng nakaligtas sa pagbagsak nito.

Ang Babae ng Flint – 34 taong gulang

Ang Flint ay isang pambansang sugat. Tubig na nilason nang ilang taon, mga batang nalason, mga pamilyang pinagtaksilan ng estado.

Naranasan mismo ng babae rito ang iskandalo: – nagluto siya gamit ang nakalalasong tubig – pinaliguan niya ang mga anak niya ng mapanganib na tubig – nakipaglaban siya sa mga institusyong nagkakaila sa ebidensiya – nagpatakbo siya ng mga tahanang may napakalaking problema sa kalinisan – kinailangan niyang pumili sa pagitan ng pagbabayad ng mga bayarin o pagbili ng tubig na nakabote. Ang kanyang pagkawala ay pangkapaligiran: nabigo ang Estado, at siya ang nagbayad ng halaga.

Ang Flint ay hindi lamang isang trahedya. Halimbawa ito kung gaano kaliit ang halaga ng buhay ng isang mahirap na babae sa Amerika.

Ang Babae ng Dating mga Pabrika – 46 taong gulang

Noong unang panahon, nagbibigay ng katatagan ang mga pabrika sa Michigan: patas na sahod, isang bahay, isang pamilya, isang kinabukasan.

Pagkatapos ay gumuho ang lahat: paglilipat ng produksiyon sa ibang bansa, robotisasyon, pagsasara, malawakang tanggalian.

Kinailangang mabilis na baguhin ng mga babae rito ang sarili: – mga supermarket – pag-aalaga – paglilinis – maliliit na serbisyo – part-time na trabaho – hating shift.

Mula sa mabigat na industriya tungo sa pang-araw-araw na kawalang-katiyakan.

Ang kanyang pagkawala ay pang-ekonomiya: nawalan siya ng seguridad, nawalan siya ng pag-asa sa hinaharap, nawalan siya ng proteksiyong mayroon siya noong ang kotse ang naghahari sa mundo.

Babaeng Rural – 50 taong gulang

Malawak ang rural na Michigan: mga lugar ng lawa, kagubatan, mga nakahiwalay na komunidad, maliliit at mabagal na bayan.

Hinaharap ng babae rito ang: – malulupit na taglamig – mga adiksiyong tumatama sa mga asawa at anak – malayong pangangalagang pangkalusugan – pana-panahong trabaho – pag-iisa – halos walang transportasyon.

Isa itong buhay ng walang tigil na pakikibagay. Walang suporta, walang pag-unlad, walang matibay na network. Ang kanyang pagkawala ay heograpiko: naglalaho siya sa mga kilometro, sa katahimikan, sa rutina ng pagtitiis.

Epilogo – Michigan

Ang Michigan ay isang estadong may dalang mga pilat ng nakaraan at mga bunga ng kasalukuyan.

Nananatiling matatag ang mga babae: Detroit, Flint, mga rural na lugar, dating mga pabrika, mahihirap na kapitbahayan, matatatag na pamilya.

Pero habang sila ay nakatayo, naglalaho sila: – sa gitna ng gumuguhong imprastruktura – sa gitna ng maruruming tubig – sa gitna ng di-tiyak na trabaho – sa gitna ng kalahating-walang-taong mga lungsod – sa gitna ng mga bigong ekonomiya.

Ipinagdiriwang ng Michigan ang maluwalhating nakaraan nito. Ang mga babae ang nagbabayad sa kasalukuyan.

Pagninilay – Michigan

Bawat estado ay nagpapakita ng ibang anyo ng pagkawala. Ipinapakita ng Michigan ang anyong dulot ng karupukan ng mga istruktura: kapag bumagsak ang pabrika, bumabagsak ang komunidad. At kapag bumagsak ang komunidad, ang babae ang nananatiling nakatayo—nag-iisa.

Ang pagkawala ng mga babae rito ay bunga ng isang buong buhay na ginugol sa pagtatapal sa trabaho, mga anak, tirahan, mga krisis pang-ekonomiya, mga sakuna sa kapaligiran, mga bawas sa serbisyo, at karahasan sa lungsod.

Ito ang Amerikang hindi na gumagana at umaasang gagana pa rin ang mga babae. At iyon ang dahilan kung bakit mahalaga ang kabanatang ito.

MINNESOTA

Ang Minnesota ay isang estadong gusto ng lahat: mga lawa, kalikasan, kaayusan, edukasyon, sibilisasyon, mahahabang taglamig, at isang “tahimik” na buhay. Ito ang nakikita nila mula sa labas.

Mula sa loob, iba ito. Isa itong estadong nabubuhay nang kalahating taon sa nagyeyelong temperatura, may mga komunidad na mukhang bukas pero sa totoo ay napakasarado, may mga

lungsod na ibinebenta ang sarili bilang progresibo pero nagtatago ng malalim na tensiyon ng lahi, may sistemang panlipunan na gumagana lamang habang gumagana ka—at laging gumagana ang mga babae.

Dito, ang babae ay hindi naglalaho sa kaguluhan. Naglalaho siya sa tila kawastuhan. Sa katahimikan. Sa lamig. Sa mga “banayad” na inaasahan na mas dumudurog sa kanya kaysa sa hayagang karahasan.

Hindi sumasalakay ang Minnesota. Umuubos ito.

Ang Babae ng mga Kapitbahayan ng Imigrante – 32 taong gulang

Ang Minnesota ay may isa sa pinakamalaki at pinakakita na komunidad ng imigrante sa Estados Unidos: mga Somali, Hmong, Ethiopian, at Latino. At ang mga babae ang puso ng mga komunidad na ito.

Nabubuhay sila sa pagitan ng dalawang mundo: – ang kanilang kultura ng pinagmulan – ang mahigpit at mahal na sistemang Amerikano. Nagtatrabaho sila bilang: – katuwang sa pangangalagang pangkalusugan – tagalinis – tagaluto sa catering – yaya – drayber – tagapamagitan pangkultura.

Dalawang wika ang sinasalita nila, nagpapalaki sila ng mga anak, at sinusupportahan nila ang malalaking pamilya. Walang tigil.

Ang kanilang pagkawala ay pangkultura at pang-ekonomiya: sila ang puwersang nagpapatakbo ng mga komunidad, pero tinatrato sila ng lipunan bilang presensiyang pang-serbisyo.

Nakikita sila bilang mga numero, hindi nakikita bilang mga tao.

Ang Babaeng Nagtatrabaho sa Social Work – 38 taong gulang

Malaki ang ipinupuhunan ng Minnesota sa mga serbisyong panlipunan. Pero ang gumagawa ng tunay na trabaho ay laging mga babae: sa mga sentro ng pamilya, mga proyektong pang-edukasyon, mga kanlungan, at mga pampublikong pasilidad.

Tinatawag nila silang “mga anghel ng lipunan.” Sila ay mga manggagawang kulang ang bayad at labis ang trabaho.

Mabibigat na kuwentong pasanin, palagiang emerhensiya, mga taong kailangang tulungan nang walang sapat na kagamitan, walang tigid na pamamahala ng damdamin.

Ang kanilang pagkawala ay propesyonal: sinusuportahan nila ang pinakamarupok na bahagi ng lipunan, pero hindi sila kayang suportahan ng sistema.

Ang Babae ng Mahahabang Taglamig – 50 taong gulang

Ang Minnesota sa taglamig ay parang ibang planeta: mga buwan ng niyebe, nagyeyelong mga daan, sapilitang pag-iisa. Sa mga lugar sa looban at maliliit na bayan, nabubuhay ang mga babae: – ilang kilometro ang layo sa lahat – kakaunting pangangalagang pangkalusugan – nakababagot na rutina – mga problema sa tahanan nang walang network ng suporta – taglamig na pumapasok pa hanggang sa kanilang isip.

Kapag malayo ka, nag-iisa ka. At kapag nag-iisa ka sa Minnesota, walang nakakakita.

Ang kanyang pagkawala ay heograpiko: naglalaho siya sa niyebe, sa distansiya, sa katahimikan.

Mahahalagang Sektor – 40 taong gulang

Ang Minnesota ay isang estadong nakatayo sa tatlong haligi: – pangangalagang pangkalusugan – edukasyon – pamamahagi ng pagkain.

Tatlong sektor na pinangingibabawan ng mga babae. Mahahabang shift, mataas na antas ng pananagutan, kakulangan ng tauhan, at palagiang stress.

Sila ang nagpapanatiling gumagana ang estado kapag bumababa ang temperatura sa -25. Sila ang hindi maaaring mawala, kahit may sakit sila.

Ang kanilang pagkawala ay pang-operasyon: hindi sila maaaring tumigil, pero walang nagtatayo ng sistema para protektahan sila.

Epilogo – Minnesota

Ang Minnesota ay isang estadong malamig sa labas at mainit sa loob. Pinananatiling balanse ng mga babae ang lahat: mga komunidad ng imigrante, mga serbisyong panlipunan, pangangalagang pangkalusugan, mga paaralan, at mga nakahiwalay na pamilya.

Ang kanilang pagkawala ay binubuo ng tatlong elemento: – lamig na nagyeyelo – katahimikan – pananagutang walang pagkilala. Walang kaguluhan, walang ingay, walang kamangha-manghang karahasan. Isang umuubos na kalmado lamang.

Pagninilay – Minnesota

Bawat estado ay nagpapakita ng sarili nitong anyo ng pagkawala. Ipinapakita ng Minnesota ang pinaka-“magalang”: pagbura sa pamamagitan ng tila kabaitan.

Dito, hindi ka nila sinisigawan. Hindi ka nila hayagang hinahadlangan. Hindi ka nila sinasalakay.

Hinahayaan ka lang nilang gumana nang mag-isa. At kailangan mong laging gumana.

Ang Minnesota ang estado kung saan nagiging hindi nakikita ang mga babae hindi dahil mahina sila, kundi dahil masyado silang malakas para tulungan.

At ito ang dahilan kung bakit mahalaga ang kabanatang ito: para ipakita na kahit ang mga “mabubuting” estado ay may malalaking pagkawala.

MISSISSIPPI

Ang Mississippi ang puso ng pinakamalalim na Timog. Isa itong estadong pasan pa rin ang bigat ng kasaysayan nito: pang-aalipin, nakabaong kahirapan, segregasyon, kawalan ng serbisyo, kakaunting imprastruktura, edukasyong kulang sa pondo.

Isa ito sa mga lugar kung saan ang pagsilang bilang babae ay nangangahulugang pagsisimula na may tatlong hadlang: – minanang kahirapan – mahigpit na mga papel sa pamilya – isang estadong walang ibinibigay. Dito, ang mga babae ay hindi naglalaho dahil sa isang pangyayari. Naglalaho sila dahil nabubuhay sila sa isang lipunang hindi kailanman idinisenyo para protektahan sila.

Kabuuan ang pagkawala ng mga babae sa Mississippi: pang-ekonomiya, pangkultura, pangkalusugan, pampulitika, panlahi.

Ito ang estado kung saan pasan ng mga babae ang lahat at wala silang natatanggap.

Ang Babaeng African American ng Delta – 40 taong gulang

Ang Mississippi Delta ay isa sa pinakamahihirap na lugar sa Estados Unidos. Napakayaman sa kultura, musika, at kasaysayan, pero winasak ng pagpapabaya ng pulitika, kawalan ng serbisyo, at napakalaking di-pagkakapantay-pantay.

Ang babaeng African American dito ang pangunahing tukod ng komunidad: – nagpapalaki siya ng mga anak at apo – nagtatrabaho siya sa marurupok na paaralan – nag-aaruga siya sa pamilya – nagshi-shift siya sa mga bahay-alagaan ng matatanda – naglilinis siya ng mga bahay at pasilidad – sinusuportahan niya ang buong kapitbahayan.

Kung wala siya, guguhu ang Delta sa loob ng isang araw.

Ang kanyang pagkawala ay makasaysayan at panlahi: hindi siya kailanman inilagay ng Estado sa gitna ng anuman. Ibinibigay niya ang lahat, wala siyang natatanggap.

Ang Babae ng mga Rural na Lugar na Higit na Mahirap – 48 taong gulang

Malawak ang rural na Mississippi. Napakaliliit na bayan, malalayong bahay, mga simbahan kahit saan, at halos walang ospital.

Nabubuhay ang babae nang: – milya-milya ang layo sa lahat – may di-nagagamot na malalang problema sa kalusugan – kakaunti ang transportasyon – may pana-panahon o di-tiyak na trabaho – nasa luma at mahirap alagaang bahay – may pakiramdam ng pag-iisa na nagiging paraan ng pamumuhay.

Kapag may emerhensiya, walang dumarating sa oras.

Ang kanyang pagkawala ay heograpiko: masyado siyang malayo para maabot at masyadong mahirap para pakinggan.

Ang Babaeng Nagtatrabaho sa Pinakamababang Serbisyo – 33 taong gulang

Ang Mississippi ay isa sa mga estadong may pinakamababang sahod sa bansa. At ang mga trabahong ito, nang walang pagbabago, ay para sa mga babae.

Nagtatrabaho ang babae rito sa: – murang chain – murang supermarket – mga fast-food na restawran – paglilinis – dipormal na pag-aalaga sa may sakit at matatanda – pag-aalaga ng bata nang walang rehistro.

Mabibigat na shift, walang karapatan, walang tiyak na oras. Nagsisikap siya, maliit ang kita, at nagtitiis.

Ang kanyang pagkawala ay pang-ekonomiya: kung wala ang kanyang trabaho, dahan-dahang titigil ang Mississippi, pero tinatrato siya ng estado na para bang kayang palitan siya ng kahit sino.

Ang Babaeng Nakakulong sa Relihiyosong Tradisyon – 55 taong gulang

Ang relihiyon sa Mississippi ay hindi isang salik. Isa itong sistema.

Ang babae rito ay kailangang: – maging ina – maging deboto – maging suporta ng pamilya – maging huwarang moral – maging “malakas” kahit hindi siya malakas.

Hindi siya makahihiwalay nang walang mantsa sa pangalan. Hindi niya mababago ang buhay niya nang hindi nag-uudyok ng panghuhusga. Hindi niya mauuna ang sarili sa pamilya niya.

Ang kanyang pagkawala ay pangkultura at pandamdamin: pinalaki siya para suportahan ang lahat, pero walang sumusuporta sa kanya.

Epilogo – Mississippi

Ang Mississippi ang estadong pinakamabagal magbago. At sa kabagalang ito, nawawala ang mga babae.

Sila ang nagpapatakbo ng mga paaralan, tindahan, simbahan, pamilya, at komunidad. Sila ang nagbubuklod sa hindi kayang buklurin ng pamahalaan.

Gayunman, naglalaho sila sa isang istrukturang hindi kailanman itinuring silang sentral.

Ang pagkawala rito ay hindi aksidente. Isa itong tradisyon.

Pagninilay – Mississippi

Bawat estado ay nagpapakita ng isang anyo ng pagkawala. Ipinapakita ng Mississippi ang pinakamatanda at pinakamalupit.

Dito, ang mga babae ay hindi lamang hindi nakikita. Ipinagwawalang-bahala sila. Itinuturing silang likas na yaman: laging nariyan, hindi kailanman pinoprotektahan.

Ipinapakita ng Mississippi ang isang matigas na katotohanan: kapag hindi nagbabago ang kasaysayan, ang mga babae ang nagbabayad ng pinakamataas na halaga.

Ito ang dahilan kung bakit ang kabanatang ito ay isa sa pinakamahalaga sa tomo: dahil ipinapakita nito kung ano ang natitira kapag pinababayaan ng Estado ang buong mga henerasyon at umaasang ililigtas sila ng mga babae.

Ferdinando Frega